

Pohotovost' (věc C-331/18)

Datum rozhodnutí: 5. září 2019

Závěr: *Právo EU brání takové vnitrostátní právní úpravě, podle níž musí úvěrová smlouva upřesňovat členění jednotlivých splátek mezi případné umořování jistiny, úroky a další poplatky.*

Skutkové okolnosti: Dne 1. října 2015 uzavřela TE se společností Pohotovost' smlouvu o spotřebitelském úvěru ve výši 350 eur na dobu jednoho roku, přičemž měla být vrácena částka 672 eur. Tato smlouva stanovila úroky ve výši 224 eur, jakož i „odměnu“ ve výši 98 eur. Poté, co si účastnice řízení sjednaly splacení úvěru prostřednictvím jediné platby, dohodly se téhož dne na splátkovém kalendáři, podle kterého měl být dluh zaplacen ve 12 měsíčních splátkách ve výši 56 eur. Roční procentní sazba nákladů (dále jen „RPSN“) činila u úvěru, jenž měl být splacen jedinou platbou, 28 %, zatímco u úvěru spláceného v měsíčních splátkách dosahovala 281,64 %. Všeobecné podmínky uvedené smlouvy stanovily, že „RPSN je vypočtena na základě celkové výše úvěru, výše odměny, lhůty pro splacení jistiny a odměny (s výjimkou úroku, notářských poplatků, poplatků za nedodržení závazků stanovených ve smlouvě a jiných poplatků, jejichž zahrnutí do RPSN vylučuje zvláštní předpis)“. Smlouva dotčená v původním řízení neuváděla důvody, ze kterých nebyly do výpočtu RPSN zahrnuty úroky a ze kterých RPSN ve výši 28 % byla vypočtena výlučně na základě „odměny“, a ne jiného příslušenství, zejména úroků. Mimoto uvedená smlouva neobsahovala žádné členění měsíčních splátek úvěru mezi umořování jistiny a ostatní náklady na úvěr.

Právní stránka: Podle čl. 10 odst. 2 písm. h) směrnice 2008/48 úvěrová smlouva jasně a výstižně uvádí výši, počet a četnost plateb, jež má spotřebitel provést, a případně způsob přiřazování plateb k jednotlivým dlužným částkám s různými výpůjčními úrokovými sazbami pro účely splacení. Z článku 10 odst. 2 písm. i) a odst. 3 této směrnice vyplývá, že je-li zahrnuto umoření jistiny úvěrové smlouvy s pevně stanovenou dobou trvání, má věřitel povinnost vydat spotřebiteli výpis z účtu v podobě tabulky umoření jen na jeho žádost učiněnou kdykoli za trvání smlouvy. Je třeba dodat, že jakákoliv forma strukturovaného členění každé platby v rámci splacení

úvěru mezi umořování jistiny, úroky a případné další náklady na úvěr musí být považována za tabulku umoření ve smyslu čl. 10 odst. 2 písm. i) směrnice 2008/48. Nicméně pokud jsou poplatky a úroky spláceny bez umoření jistiny, je třeba připomenout, že v souladu s čl. 10 odst. 2 písm. j) uvedené směrnice musí úvěrová smlouva obsahovat soupis uvádějící lhůty a podmínky pro splacení úroku a veškerých souvisejících opakujících se či jednorázových poplatků.

Související judikatura: rozsudek ze dne 21. dubna 2016, *Radlinger a Radlingerová*, C-377/14, EU:C:2016:283, rozsudek ze dne 9. listopadu 2016, *Home Credit Slovakia*, C-42/15, EU:C:2016:842.

Relevantní právní úprava: čl. 10 odst. 2 písm. h) až j) směrnice EP a Rady 2008/48/ES o smlouvách o spotřebitelském úvěru.

Lexitor (věc C-383/18)

Datum rozhodnutí: 11. září 2019

Závěr: *Právo spotřebitele na snížení celkových nákladů úvěru v případě předčasného splacení úvěru zahrnuje všechny náklady, které nese spotřebitel.*

Skutkové okolnosti: Důvod pro tři spory v původním řízení, které spojil předkládající soud ke společnému projednání, se nachází v uzavření smluv o spotřebitelském úvěru mezi spotřebitelem ve smyslu čl. 3 písm. a) směrnice 2008/48 a společnostmi SKOK, Santander Consumer Bank a mBank. Každá z těchto úvěrových smluv stanovila zaplacení provize dotčené bankovní instituci, jejíž výše nezávisela na době platnosti uvedené smlouvy, a sice 1 591,35 polského zlotého (PLN) (přibližně 380 eur), 4 845 PLN (přibližně 1 150 eur) a 3 070,40 PLN (přibližně 730 eur). Po předčasném splacení svých úvěrů spotřebitelé postoupili společnosti Lexitor, založené podle polského práva, která nabízí právní služby spotřebitelům, pohledávky vůči bankovním institucím, které vyplývaly z předčasného splacení. Následně Lexitor jakožto postupník pohledávek požádala SKOK, Santander Consumer Bank a mBank o vrácení části provizí zaplacených spotřebiteli, včetně úroků z prodlení. Vzhledem k tomu, že úvěrové instituce nevyhověly těmto žádostem, podala Lexitor dne 8. ledna 2018,

29. prosince 2017 a 26. února 2018 tři žaloby k předkládajícímu soudu, kterými se domáhala, aby byla společností Santander Consumer Bank, SKOK a mBank uložena povinnost zaplatit část těchto provizí odpovídající zbývajícím době platnosti smlouvy, jakož i úroky z prodlení.

Právní stránka: Účinnost práva spotřebitele na snížení celkových nákladů úvěru by byla oslabena, kdyby se snížení úvěru mohlo omezit jen na náklady prezentované věřitelem jako závislé na době platnosti smlouvy, protože náklady a rozdělení nákladů si banka určuje jednostranně a fakturace nákladů může zahrnovat určitou ziskovou marži. Dále omezit možnost snížení celkových nákladů úvěru pouze na náklady výslovně související s dobou platnosti smlouvy by vedlo k riziku, že spotřebiteli by se v okamžiku uzavření úvěrové smlouvy uložily vyšší, neopakovující se platby, jelikož by se věřitel mohl pokusit snížit na minimum náklady, které závisejí na době platnosti smlouvy. Kromě toho rozhodovací prostor, kterým disponují úvěrové instituce při fakturaci, a jejich vnitřní organizace v praxi velmi ztěžují spotřebiteli nebo soudu určení nákladů objektivně souvisejících s dobou platnosti smlouvy. Je třeba doplnit, že skutečnost, že se do snížení celkových nákladů úvěru zahrnou náklady, které nezávisejí na době platnosti smlouvy, nemůže nepřiměřeně znevýhodnit věřitele. Zájmy věřitele jsou totiž zohledněny jednak prostřednictvím čl. 16 odst. 2 směrnice 2008/48, který přiznává věřiteli právo na odškodnění za případné náklady přímo spojené s předčasným splacením úvěru, a jednak prostřednictvím čl. 16 odst. 4 této směrnice, který poskytuje členským státům dodatečnou možnost dbát na to, aby bylo toto odškodnění přizpůsobeno podmínkám úvěru a trhu s cílem ochrany zájmů věřitele. Konečně je třeba uvést, že v případě předčasného splacení úvěru věřitel předčasně získá zpět půjčenou částku, a tato částka bude tedy dostupná pro případné uzavření nové úvěrové smlouvy.

Související judikatura: rozsudek ze dne 10. července 2019, *Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände*, C-649/17, EU:C:2019:576, rozsudek ze dne 21. dubna 2016, *Radlinger a Radlingerová*, C-377/14, EU:C:2016:283.

Relevantní právní úprava: čl. 16 odst. 1 směrnice EP a Rady 2008/48/ES o smlouvách o spotřebitelském úvěru.

VIPA (věc C-222/18)

Datum rozhodnutí: 18. září 2019

Závěr: *Právo EU nebrání právní úpravě členského státu, která nepovoluje lékárně tohoto členského státu, aby vydala léčivé přípravky podléhající omezení výdeje na lékařský předpis na základě objednávky, pokud tuto objednávku vystavil zdravotnický pracovník, který je zmocněn předepisovat léčivé přípravky a vykonávat činnost v jiném členském státě, zatímco takový výdej léčivých přípravků povoluje, pokud takovou objednávku vystavil zdravotnický pracovník, který je zmocněn k výkonu činnosti v tomto prvním členském státě, přičemž je třeba upřesnit, že v souladu s dotčenou právní úpravou takové objednávky neobsahují jméno dotyčného pacienta.*

Skutkové okolnosti: VIPA je obchodní společnost podle maďarského práva, která provozuje lékárnu. Během kontroly Národní ústav pro léčiva a výživu (dále jen „Ústav“) konstatoval, že v období od 1. ledna 2014 do 15. září 2015 společnost VIPA ve 25 případech neoprávněně vydala léčivé přípravky podléhající omezení výdeje na lékařský předpis, a to na základě objednávek vydaných subjekty, které neměly oprávnění k výkonu žádné zdravotnické činnosti, jež vydává maďarský zdravotnický orgán. Jednalo se o 21 objednávek vystavených zdravotnickou společností se sídlem ve Spojeném království a o čtyři objednávky vystavené lékařem působícím v Rakousku. Rozhodnutím ze dne 31. srpna 2016 proto Ústav uložil společnosti VIPA pokutu ve výši 45 000 000 maďarských forintů (HUF) (přibližně 140 000 eur), zakázal jí pokračovat v činnosti spočívající v nezákoněm vydávání léčivých přípravků v dotčené lékárně a odebral jí povolení k činnosti.

Společnost VIPA podala proti tomuto rozhodnutí žalobu Správnímu a pracovněprávnímu soudu v Budapešti, Maďarsko, který je předkládajícím soudem. Na podporu své žaloby společnost VIPA zejména uvádí, že směrnice 2011/24 používá pouze pojem „lékařský předpis“ a že podle maďarského práva se lékařské recepty i objednávky považují za lékařské předpisy. Jsou-li tyto dvě kategorie dokumentů vystaveny osobou zmocněnou k vystavování lékařských předpisů v jiném členském státě, než je Maďarsko, což v daném případě nebylo zpochybněno, musejí být podle VIPA v Maďarsku uznány. Podle společnosti VIPA lze přístup Ústavu chápat tak, že Ústav uznává diplomy zdravotnických pracovníků z jiného členského státu, než je Maďarsko, pouze vystavují-li lékařské recepty, a nikoli objednávky, což je neodůvodnitelné.

Společnost VIPA se rovněž odvolává na judikaturu Soudního dvora týkající se zákazu opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením.

Právní stránka: Vnitrostátní právní úprava dotčená v projednávané věci stanoví, že je možné, aby lékárna vydala léčivé přípravky, které podléhají omezení výdeje na lékařský předpis, na základě objednávky, byla-li tato objednávka vydána zdravotnickým pracovníkem, který je k takové činnosti oprávněn v Maďarsku. Naproti tomu byla-li objednávka pro léčivé přípravky, které podléhají omezení výdeje na lékařský předpis, vydána zdravotnickým pracovníkem, který je zmocněn předepisovat léčivé přípravky a vykonávat činnost v jiném členském státě, ale nikoli v Maďarsku, vede tato právní úprava k tomu, že takové vydání není legálně povoleno. Z předkládacího rozhodnutí kromě toho vyplývá, že cílem těchto objednávek je umožnit zdravotnickým pracovníkům objednat léčivé přípravky používané k léčbě pacientů v rámci jejich zdravotnické činnosti. Pokud jsou tedy léčivé přípravky, které podléhají omezení výdeje na lékařský předpis, objednány prostřednictvím takových objednávek zdravotnickými pracovníky, kteří nejsou zmocněni vykonávat činnost v Maďarsku, ale jsou zmocněni předepisovat léčivé přípravky a vykonávat činnost v jiných členských státech, jsou tyto léčivé přípravky s největší pravděpodobností určeny k tomu, aby byly použity pro pacienty na území jiného členského státu, a tudíž jsou velmi pravděpodobně určeny k tomu, aby opustily území tohoto prvního členského státu. Taková vnitrostátní právní úprava v rozsahu, v němž ve svém důsledku brání tomu, aby lékárna vyvážela z členského státu léčivé přípravky podléhající omezení výdeje na lékařský předpis na základě objednávky, zatímco je povoleno, aby lékárna prodávala stejné léčivé přípravky na základě objednávky na území daného státu, se tedy dotýká spíše propouštění takových léčivých přípravků z trhu členského státu vývozu, a sice Maďarska, než uvádění těchto stejných léčivých přípravků na domácí trh tohoto členského státu. Z toho důvodu spadá tato vnitrostátní právní úprava pod zákaz uvedený v článku 35 SFEU. Kromě toho omezující účinky této právní úpravy nemohou být považovány za příliš nejisté nebo příliš nepřímé na to, aby tato právní úprava mohla být považována za právní úpravu, která nepředstavuje omezení ve smyslu tohoto článku.

Související judikatura: rozsudek ze dne 22. ledna 2002, *Canal Satélite Digital*, C-390/99,

EU:C:2002:34, rozsudek ze dne 28. června 2012, *Caronna*, C-7/11, EU:C:2012:396.

Relevantní právní úprava: čl. 3 písm. k) a čl. 11 odst. 1 směrnice EP a Rady 2011/24/EU ze dne 9. března 2011 o uplatňování práv pacientů v přeshraniční zdravotní péči.

Daknevičute (věc C-544/18)

Datum rozhodnutí: 19. září 2019

Závěr: Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že žena, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost z důvodů fyzických omezení vyplývajících z pokročilého stadia těhotenství a situace po narození dítěte, si zachovává postavení osoby samostatně výdělečně činné, pokud v přiměřené době po narození dítěte obnoví tuto činnost nebo zahájí jinou samostatnou výdělečnou či závislou činnost.

Skutkové okolnosti: Henrika Daknevičute je litevská státní příslušnice, která od roku 2011 ve Spojeném království pracovala v noci jako zaměstnankyně. Poté, co se v prosinci 2013 dozvěděla, že je těhotná, se rozhodla vykonávat od 25. prosince 2013 samostatnou výdělečnou činnost jako kosmetička. Od 11. května 2014 pobírala dávky v mateřství. Dítě se jí narodilo dne 8. srpna 2014. Poté, co v období od 22. července 2014 do konce října 2014 nepracovala, začala H. Daknevičute okrajově opět vykonávat samostatnou výdělečnou činnost kosmetičky, kterou ale následně ukončila, jelikož příjmy z ní byly nedostatečné. Dne 10. února 2015 podala žádost o dávky v nezaměstnanosti a poté v dubnu 2015 začala znovu pracovat. Mezitím dne 27. srpna 2014 podala H. Daknevičute žádost o týdenní příspěvek na vyživované dítě. Rozhodnutím ze dne 1. února 2015 byla tato žádost zamítnuta s odůvodněním, že s ohledem na použitelnou vnitrostátní právní úpravu dostatečně nedoložila své právo pobytu k tomu, aby splňovala podmínky pro přiznání této sociální dávky.

Právní stránka: Podle ustálené judikatury Soudního dvora je totiž cílem všech ustanovení Smlouvy týkajících se volného pohybu osob usnadnit občanům Unie výkon povolání všeho druhu na území Unie, přičemž tato ustanovení brání opatřením, která mohou znevýhodnit tyto občany, pokud si přejí vykonávat činnost na území jiného členského státu než členského státu svého původu. Občanka Unie by přitom byla odrazována od výkonu svého práva volného pohybu, pokud by jí v případě, že bude v hostitelském státě těhotná a ukončí z tohoto důvodu výkon

samostatné výdělečné činnosti, byť jen na krátké období, hrozilo, že v tomto státě ztratí postavení osoby samostatně výdělečně činné. Z toho vyplývá, že žena, která se nachází v pokročilém stadiu těhotenství, musí mít za týchž podmínek možnost zachovat si postavení osoby samostatně výdělečně činné ve smyslu článku 49 SFEU. Se ženou, která přestane vykonávat samostatnou výdělečnou činnost z důvodů fyzických omezení vyplývajících z pokročilého stadia těhotenství a situace po narození dítěte, tedy nemůže být zacházeno odlišně, co se týče zachování jejího práva pobytu v hostitelském členském státě, než se zaměstnankyní ve srovnatelné situaci. Tato úvaha je také podepřena ustanovením čl. 16 odst. 3 směrnice 2004/38. Pokud nepřítomnost z důležitých důvodů, jako je těhotenství nebo narození dítěte, nemá dopad na nepřetržitost pětiletého pobytu v hostitelském členském státě, který je vyžadován pro přiznání trvalého pobytu, nemohou fyzická omezení vyplývající z pokročilého stadia těhotenství a situace bezprostředně po narození dítěte, která ženu nutí přestat dočasně pracovat, *a fortiori* vést k tomu, že tato ztrata postavení osoby samostatně výdělečně činné.

Související judikatura: rozsudek ze dne 20. prosince 2017, *Simma Federspiel*, C-419/16, rozsudek ze dne 19. června 2014, *Saint Prix*, C-507/12, EU:C:2014:2007, rozsudek ze dne 20. prosince 2017, *Gusa*, C-442/16, EU:C:2017:1004.

Relevantní právní úprava: čl. 49 SFEU.

UTEF 2006 (věc C-600/18)

Datum rozhodnutí: 26. září 2019

Závěr: *Právo EU brání správní praxi členského státu, podle které může být malým a středním podnikům v odvětví silniční dopravy usazeným na území tohoto členského státu uložena na rozdíl od těch, které v něm nejsou usazeny, nižší sankce, která spočívá v napomenutí namísto správní pokuty, pokud se takové malé a střední podniky dopustí poprvé porušení ustanovení nařízení č. 165/2014 se stejným stupněm závažnosti.*

Skutkové okolnosti: UTEF je společností se sídlem v Rumunsku, která mimo jiné vykonává dopravní činnosti. Je nesporné, že tato společnost splňuje kritéria malého a středního podniku (dále jen „MSP“) ve smyslu zákona o MSP. Dne 15. května 2017 maďarské orgány v rámci silniční kontroly konstatovaly, že řidič kamionu patřícího společnosti UTEF odstranil v období od 12 do 14. května 2017 disk tachografu a různým

způsobem manipuloval s přístrojovým vybavením, jakož i elektrickými konektory. Ačkoliv řidič toto období přibližně 48 hodin označil za čas odpočinku, maďarské orgány konstatovaly, že ve skutečnosti bylo využito na nakládání a doplnění zásob. V průběhu správního řízení, které bylo uzavřeno rozhodnutím ze dne 28. července 2017, měly maďarské orgány za to, že UTEF porušila čl. 32 odst. 3, jakož i čl. 33 odst. 1 a 3 nařízení č. 165/2014, a uložily jí správní pokutu ve výši 800 000 maďarských forintů (HUF) (přibližně 2 600 eur), přičemž zároveň odmítly argumentaci této společnosti, podle které § 12/A odst. 1 zákona o MSP povoluje nahradit pokutu písemným napomenutím. Podle těchto orgánů se totiž tento paragraf uplatní pouze na MSP se sídlem v Maďarsku.

Právní stránka: Sankce, jejichž režim určují členské státy a uplatní se v případě porušení ustanovení uvedeného nařízení, musejí být zejména účinné, odrazující a nediskriminační. Požadavek, podle kterého musí být sankce nediskriminační, se nepochybně týká situace, ve které porušení ustanovení nařízení č. 165/2014 se stejným stupněm závažnosti vede k odlišným sankcím podle toho, zda jsou podniky silniční dopravy usazené, či neusazené v členském státě, na jehož území k uvedenému porušení došlo. Toto nařízení vychází z předpokladu, že se tyto podniky nezávisle na místě, kde jsou usazeny, nacházejí ve srovnatelné situaci, jestliže se dopustí porušení ustanovení nařízení č. 165/2014 na území stejného členského státu. Proto musí členský stát zajistit, že se režim sankcí zavedený na jeho území v souladu s čl. 41 odst. 1 nařízení č. 165/2014 bude uplatňovat bez rozdílu spočívajícího v místě usazení podniku silniční dopravy, který porušil ustanovení tohoto nařízení. Z toho vyplývá, že správní praxe, podle které neusazený MSP v odvětví silniční dopravy může být za porušení ustanovení nařízení č. 165/2014 se stejným stupněm závažnosti sankcionován více než usazený MSP, je v rozporu s čl. 41 odst. 1 tohoto nařízení, který stanoví, že sankce musí být nediskriminační.

Související judikatura: rozsudek ze dne 27. června 2018, *Turbogás*, C-90/17, EU:C:2018:498, rozsudek ze dne 29. září 2016, *Essent Belgium*, C-492/14, EU:C:2016:732.

Relevantní právní úprava: čl. 41 odst. 1 nařízení EP a Rady (EU) č. 165/2014 o tachografech v silniční dopravě, o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě a o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006

o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy.

BGL BNP Paribas (věc C-548/18)

Datum rozhodnutí: 9. října 2019

Závěr: *Právo EU musí být vykládáno v tom smyslu, že ani přímo, ani per analogiam neurčuje právo rozhodné pro účinky postoupení pohledávky vůči třetím stranám v případě vícenásobného postoupení, při kterém týž věřitel opakovaně postoupí pohledávku několika postupníkům.*

Skutkové okolnosti: Dne 29. března 2011 uzavřela TeamBank s lucemburskou státní příslušnicí s bydlištěm v Německu a ve služebním poměru v Lucembursku (dále jen „dlužnice“) smlouvu o úvěru, která se řídila německým právem a zajištěna byla postoupením obstaratelné části současných i budoucích pohledávek dlužnice z platu, včetně důchodových práv, vůči jejímu zaměstnavateli v Lucembursku. Zaměstnavatel nebyl o tomto postoupení informován. Dne 15. června 2011 uzavřela dlužnice další smlouvu o úvěru s BNP. I tato druhá smlouva stanovila postoupení týchž pohledávek dlužnice vůči jejímu zaměstnavateli v Lucembursku. Doporučeným dopisem ze dne 20. září 2012 informovala BNP uvedeného zaměstnavatele o tomto postoupení, jak stanoví lucemburské právo platné pro smlouvy o úvěru. Usnesením Okresního soudu v Saarbrückenu, Německo, ze dne 5. února 2014 bylo vůči dlužnici zahájeno insolvenční řízení. V jeho rámci získala ustanovená svěřenská správkyňe od zaměstnavatele dlužnice v Lucembursku část jejích platů ve výši 13 901,64 eur a tuto částku složila do úschovy u Okresního soudu v Merzigu, Německo. Svěřenská správkyňe odůvodnila složení této částky do úschovy nejistotou v osobě věřitele této částky, neboť obě strany původního řízení uplatnily právo na oddělené uspokojení, a sice TeamBank ve vztahu k pohledávce ve výši 71 091,54 eur a BNP ve vztahu k pohledávce ve výši 31 942,95 eur.

Právní stránka: Znění článku 14 nařízení Řím I nezmiňuje účinky postoupení pohledávky vůči třetím stranám. Z bodu 38 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že takové „předběžné otázky“ předcházející postoupení pohledávky, jako je dřívější postoupení téže pohledávky v rámci vícenásobného postoupení, sice mohou představovat „věcně-právní dopad“ postoupení pohledávky, avšak nespádají pod pojem „vztah“ mezi postupitelem a postupníkem“ ve smyslu čl. 14 odst. 1 uvedeného nařízení. V uvedeném bodě odůvodnění se upřesňuje, že výraz „vztah“ by měl být jednoznačně omezen na dopady, jež přímo souvisejí s daným postoupením pohledávky. K historii vzniku článku 14 nařízení Řím I je nutno uvést, že podle čl. 13 odst. 3 návrhu Komise nařízení Evropského parlamentu a Rady o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) [COM(2005) 650 final] se sice měly účinky postoupení pohledávky vůči třetím stranám řídit právem země, v níž má postupitel v době postoupení nebo převodu obvyklé bydliště, avšak tento návrh při jednáních v Radě přijat nebyl. Dne 12. března 2018 představila Komise návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o právu rozhodném pro účinky postoupení pohledávek na třetí strany [COM (2018) 96 final], podle kterého by se účinky postoupení pohledávek na třetí strany mohly v zásadě řídit právem země, v níž má postupitel obvyklé bydliště. Z uvedeného vyplývá, že za současného stavu unijního práva je absence kolizních norem výslovně upravujících právo rozhodné pro účinky postoupení pohledávek vůči třetím stranám rozhodnutím unijního normotvůrce.

Související judikatura: rozsudek ze dne 10. prosince 2018, *Wightman a další*, C-621/18, EU:C:2018:999.

Relevantní právní úprava: čl. 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I).

Připravil: Jan Tlamycha